
Tajemství

...

STEVENOVI SE ZDÁLO, ŽE JEHO NEKLID A ROZPAKY působí francouzským policistům nemalou radost. Seděl v holé vybetonované místnosti, která páchla potem a tabákem, a vyslyšeli ho tři detektivové.

„Předložil jste vynikající reference,“ řekl mu nejstarší z nich, který se představil jako Philippe Le Grice, vedoucí vyšetřování smrti Aline Lagardeové. „Britské ministerstvo vnitra si vás očividně velmi cení.“

Steven neznatelně přikývl.

„Ovšem sebelepší záruky neznamenají vůbec nic, když se jedná o srdeční záležitosti, kdy se touha může mrknutím oka změnit ve zlobu s katastrofálními následky pro všechny zúčastněné.“

„O žádnou srdeční záležitost nešlo,“ ohradil se Steven chladně. „S tou dámou jsem se toho dne setkal poprvé, a to na pohřbu naší společné známé.“

„Aha, ano, doktorka Ricardová... Nešťastná náhoda, smrtelný pád z galerie, pokud vím. Takže jste přicestoval do Paříže, města lásky... Úplně sám... Zůstal jste přes noc... A seznámil jste se s doktorkou Lagardeovou, v každém směru velmi atraktivní ženou...“

„Nic takového,“ bránil se Steven. „Mluvili jsme spolu na pohřbu a dohodli jsme se, že se večer sejdeme, protože já se druhý den vracel do Londýna a ona cestovala do Afghánistánu. Nic víc, nic míň. A Aline na domluvené setkání nepřišla.“

„Kde že jste to chtěli večeřet?“

„V restauraci Monsonnier.“

Le Grice se ohlédl k mladšímu muži, který seděl vpravo vedle něho a přikyvoval. „Takže nepřišla. Vám to zkazilo večer a vydal jste se do hotelu, abyste se dožadoval vysvětlení...“

„Byl jste naštvaný,“ dodal mladší muž, který potvrdil rezervaci v restauraci Monsonnier.

„Nebyl,“ ohradil se Steven.

„Ale do hotelu jste šel...“

„To ano, ale jen proto, abych se přesvědčil, že se jí nic nestalo.“

„A stalo?“

„Nevím. Nešel jsem dovnitř.“ Steven si moc dobře uvědomoval, jak nevěrohodně jeho odpovědi za daných okolností působí.

„Jste ubohý lhář,“ vyštěkl třetí muž, který celou dobu neskrýval pohrdavý úšklebek. Nyní vstal a naklonil se přes stůl tak blízko k vyslychanému, že Steven ucítil z jeho dechu tabákový kouř. „Samozřejmě že jste šel dovnitř, a když se doktorka Lagardeová bránila, dosáhl jste svého násilím. Potom jste ji uškrtil a pohodil ji tam jako kus hadru.“

Steven s nejvyšším vypětím vůle zachoval klid. „Chcete tím říct, že Aline Lagardeová byla znásilněna?“ zeptal se.

„A vy nám chcete namluvit, že nebyla?“ kontroval Le Grice.

„Nemám tušení, jestli byla, nebo ne,“ odsekl Steven zlostně. „Poprvé jsem to slyšel teď od vás.“

„Jste nějaký naštvaný, doktore.“

„To máte zatraceně pravdu, že jsem naštvaný. Aline Lagardeovou jsem moc dobře neznal, ale obdivoval jsem ji a uznával. Podobně jako moje přítelkyně doktorka Ricardová vykonávala nesmírně náročnou práci, kterou bych já sám rozhodně dělat nemohl, aniž se jí dostalo nějakého zvláštního ocenění či alespoň poděkování, a nakonec ji uprostřed civilizovaného světa někdo znásilní a zavraždí. A vy s těmi vašimi kumpány se nezmůžete na nic lepšího, než že mě tu vyslycháte jako nějakého sprostého zločince.“

„Nechte nás o samotě,“ vyzval Le Grice své kolegy.

Tohle Steven nečekal.

Le Grice mu nabídl cigaretu, kterou vyslychaný odmítl, sám si zapálil, zhluboka nasál kouř, a když ho vyfukoval, nasměroval jej dolním rtem ke stropu. Alespoň že má tolik slušnosti, že mi ho nefoukl do obličeje, pomyslel si Steven.

„Doktorka Lagardeová nebyla znásilněna,“ řekl Le Grice věčně.

„Tak co k čertu měla ta komedie znamenat?“

„Nebyla okradena... a nebyla uškrcena.“

Steven vytřeštil oči. „Chcete říct, že žije?“ vyhrkl.

„Bohužel ne. Byla zastřelena ranou do týla z pistole ráže devět milimetrů. Její peníze i cestovní pas zůstaly v hotelovém pokoji a nenašly se žádné známky sexuálního zneužití.“

„Nájemná vražda?“

„Všechno tomu nasvědčuje.“

Stevenovi chvíli trvalo, než nové informace strávil. „K čemu tedy ta vaše hra?“

„Nějak jsme si nedovedli představit, že by se doktorka Lagardeová ve své práci setkávala s nájemnými vrahy, zato jakousi divnou shodou okolností měla osudného dne večeřet s mužem, který mohl odpovídat profilu...“

Steven na moment sevřel víčka a zdráhavě uznal, že policistovo vysvětlení nepostrádá logiku. „Já a nájemný vrah? To sotva,“ řekl tiše.

„Vyšetřovatel VLI a bývalý voják, který sloužil u britských speciálních jednotek...“

„S Alininou smrtí jsem neměl nic společného!“

„Já vím, že ne,“ uznal Le Grice, „ale musel jsem se ujistit. Stejně tak jste neměl nic společného se smrtí doktorky Ricardové, ověřili jsme si, že jste v době její nehody nebyl v Praze. Netušíte, co se tady děje?“

„Ani v nejmenším.“

„Proč se o ty události zajímá VLI?“

„Ten zájem je soukromý, ne oficiální,“ vysvětlil Steven. „Simone Ricardová byla moje přítelkyně. Domníval jsem se, že jí dlužím alespoň tolik, abych zjistil, zda skutečně zemřela nešťastnou náhodou. Už jsem dospěl k závěru, že ano, a teď se stane tohle...“

Le Grice se rezervovaně usmál. „Doktorka Ricardová byla Francouzka, ale česká policie považuje její smrt za nehodu, takže není třeba, abychom se do vyšetřování zapojili. Vražda doktorky Lagardeové je ovšem něco úplně jiného. Budeme pokračovat v pátrání po jejím vrahovi s využitím všech dostupných prostředků, i když musím přiznat, že nájemný zabiják nám pátrání podstatně ztíží.“

Steven souhlasně přikývl.

„Pokud budete mít nadále o tu věc zájem, možná by bylo vhodné, kdybychom si takříkajíc vyměnili poznámky, podělili se o výsledky. Co vy na to?“

„Samozřejmě,“ souhlasil Steven. „Upřímně však přiznávám, že vůbec nevím, kde začít.“

„Tak to jsme na tom stejně.“ Le Grice vstal, podal Stevenovi ruku a vyměnil si s ním vizitku. „Můžete jít, pane doktore. Jste volný.“

Vzduch chutnal sladce – svoboda skutečně má chuť, pomyslel si Steven, když opět mířil k řece. Vzpomněl si, jak často tohle dělá v Londýně. Plynoucí voda jej podivně přitahovala. Její nepřetržitý pohyb mu uklidňoval

mysl a pomáhal mu jasně uvažovat. Nyní přemýšlel, zda před návratem do Anglie může v Paříži ještě něco zařídit. Momentálně ho nic nenapadlo, ale to spíš znamenalo, že se nemá čeho chytit, než že by se tu nedalo nic víc udělat. Potřeboval čas, aby si mohl všechno logicky promyslet, ale ze všeho nejdřív musel zavolat Macmillanovi a Tally.

„Takže vás pustili. Jistě díky referencím, které jsem vám dal,“ konstatoval nadřízený, když ho Steven informoval, že je na svobodě.

„Určitě,“ souhlasil Steven. „Až se vrátím, musíme si promluvit. Situace je jiná, než na první pohled vypadala.“

„Toho jsem se bál.“

Tally nezvedala telefon a Steven usoudil, že je pořád v nemocnici. Než se vrátil k pozorování řeky, poslal jí textovou zprávu.

Jako nejvhodnější startovací bod se mu jevila roztržka mezi Simone a konkurenční humanitární organizací. Jistě, žádný solidní základ, na kterém by se dalo stavět, to nebyl, ovšem Aline přidala do řídké a mlhavé směsi náznak, že šlo o něco víc. Věčná škoda, že už mu to nestihla říct. Chtěla o tom mluvit také se svými šéfy v *Médecins Sans Frontières*, ale podle plánu až den poté, co byla zavražděna... Existovala však možnost, že se přece jenom někomu svěřila, někomu z organizace, když si domlouvala schůzku s nadřízenými. Steven tedy musel sehnat adresu Lékařů bez hranic. Pomocí chytrého telefonu BlackBerry se připojil na internet a zapsal heslo do vyhledávače.

Vyzbrojen adresou v rue Saint-Sabin mávl na taxík a za čtvrt hodiny se už v recepci ptal na Guye Monfils, muže, který mluvil na Simonině pohřbu. Čekání si krátil prohlížením plakátů na stěnách a překvapilo ho, jak velká organizace to je. Rychle opravil své původní mínění, že je převážně francouzská. Lékaři bez hranic mají kanceláře v mnoha zemích včetně Velké Británie, konkrétně v Saffron Hill v Londýně. Přesto mu francouzský název *Médecins Sans Frontières* zněl v uších lépe než v mateřtině.

„Doktor Dunbar, to je mi překvapení,“ zvolal Monfils, jen co vešel do místnosti. „Co vás přivádí tak rychle zpátky do Paříže?“

„Vražda Aline Lagardeové,“ odpověděl Steven stručně.

„Nezajdeme raději ke mně do kanceláře?“

Monfils se posadil a gestem naznačil Stevenovi, ať si vybere křeslo. „Doufám, že policie toho parchanta dopadne. Během necelých dvou týdnů jsme ztratili dvě nejoddanější pracovnice. Neuvěřitelné.“

„Tragédie,“ souhlasil Steven.

„Rád bych vaši návštěvu pokládal za zdvořilostní, pane doktore, ale mám takový nepříjemný pocit, že skutečnost je jiná. Co pro vás mohu udělat?“

„Simone Ricardová mi těsně před smrtí poslala dopis. Svěřila se v něm, že podle ní je něco hodně špatné.“

„Uvedla co?“ zeptal se Monfils po krátkém zamyšlení.

„Právě že ne a teď je mrtvá... stejně jako její kolegyně Aline Lagardeová.“

„Ale to přece musí být jen tragická shoda okolností! Simonina smrt byla nehoda a Aline zavraždil nějaký šílenec, kterého nyní jistě stíhá policie.“

„Možná,“ řekl Steven bezvýrazně.

„Přece nechcete naznačit, že mezi oběma událostmi existuje nějaká spojitost!“

„Řekněme, že ji nevylučuji.“

„Pro smilování boží, jaký by k tomu byl důvod?“

„Doufal jsem, že byste mi v tomto směru mohl pomoci. Hraniční oblast mezi Pákistánem a Afghánistánem je divoký, nezkrocený kraj. Uměl bych si představit, že tam obě ženy šly někomu na nervy, nějaké místní skupině nebo frakci, která není příliš nadšená přítomností cizinců ve své zemi.“

Monfils rozpráhl ruce a našpulil rty, jako kdyby tu myšlenku pokládal za absurdní a hledal v ní alespoň zrnko logiky. „V takových místech humanitární organizace vždycky kráčí po tenkém ledě,“ řekl nakonec, „a bandité tam představují trvalý problém. Ovšem scénář, který jste naznačil, by snad byl reálný tam... Rozhodně ne v Praze nebo v Paříži.“

Proti tomuto tvrzení neměl Steven argumenty. Bylo velmi nepravděpodobné, že by ženy někdo sledoval až do Evropy. Změnil tedy téma. „Pokud vím, Aline si před svým návratem do Pákistánu s vámi domluvila schůzku.“

„To je pravda,“ potvrdil Monfils.

„Mohu se zeptat, čeho se měla týkat?“

„Zajímalo ji, jestli se mi Simone v Praze svěřila se svými starostmi.“

...